JOUW ERVARING, MIJN TOEKOMST

Meer informatie?
Zin om mee te doen?
Scan de QR code:

SCAN ME

Auteur: **Marlies Allewijn**

‘Tijdens de eerste meeting waarbij ik aanwezig was, moest ik wel even wennen. Ineens sprak ik mensen die ook reuma hadden, die ook last hadden en die ook tegen dingen aanliepen. Er ging een wereld voor me open. Zo van: oh, ik ben helemaal niet alleen! Ik heb het als helpend ervaren, maar ik vond het ook moeilijk. Opeens werd het echt en kwam het heel dichtbij.’

‘Ik ben iets ouder en daardoor ben ik wat verder in mijn proces. Ik besloot mee te doen aan dit project omdat ik mijn ervaring wil inzetten om anderen te helpen.’

‘Ik had niet echt specifieke vragen. Maar door de vragen van anderen kreeg ik toch antwoorden.’

‘Ik vind het moeilijk om met vrienden over mijn reuma te praten. Ik weet niet hoe ze erop zullen reageren en ik ben bang dat ik er zelf een rot gevoel van krijg. Ik wil graag weten hoe ik wel over mijn reuma kan praten en of het makkelijker wordt.’

Nadenken over werk maakt me nerveus. Ik wil praten met iemand die ervaring heeft met het UWV. Ik wil horen hoe zo'n proces gaat en hoe het zit met inkomen enzo. Ik zoek iemand die in onze taal praat en uit ervaring weet hoe het met onze ziekte verloopt.’

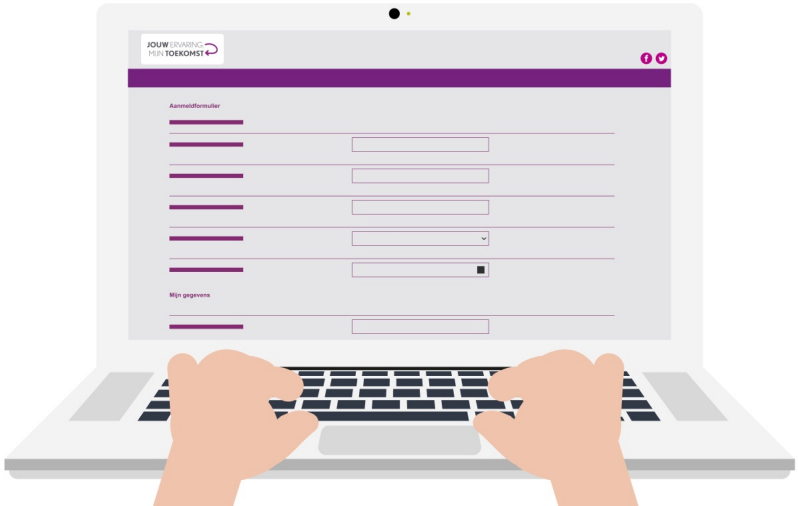

***Wat is de invloed van jeugdreuma op mijn toekomstmogelijkheden als het gaat om school, werk en relaties?* Deze vraag op de Onderzoeksagenda Jeugdreuma was het uitgangspunt van het project Jouw ervaring, mijn toekomst.**

Voor jongeren (10-18) met jeugdreuma zijn er verschillende mogelijkheden om te praten met leeftijdsgenoten met reuma, bijvoorbeeld tijdens activiteiten van de JVN of YRW.
Maar over de toekomst weten leeftijdsgenoten hetzelfde als jijzelf: Niet veel.
En dus zit je alleen met je vragen en onzekerheden over later.
In dit project kunnen jongeren hun vragen over de toekomst stellen aan mensen die al in dat later leven; jongvolwassenen met jeugdreuma.
Zij zijn al iets verder en kennen de hobbels op de weg.
Vanaf de start nemen de jongeren en jongvolwassenen samen de leiding.
Tijdens hun ontmoetingen bepalen ze hoe hun uitwisseling eruit gaat zien.
Daarbij staat een aantal zaken voorop: Het moet leuk, leerzaam én toegankelijk zijn.

De toekomstvragen

Tijdens een eerste bijeenkomst worden de vragen van de jongeren geïnventariseerd. Ze lopen uiteen van: ben je wel eens met een ambulance vervoerd? Tot: kun je seks hebben, zonder dat het pijn doet?
Uit alle vragen blijkt dat drie onderwerpen de deelnemers het meest bezighouden: **school/studie, werk, vriendschappen/ relaties.**
Deze onderwerpen staan dan ook centraal tijdens de verschillende vervolgbijeenkomsten.
Voor vragen over kwesties waarmee de jongvolwassenen eventueel geen ervaring hebben, worden bij de meetings over school en werk deskundigen uitgenodigd.

Online meetings

Mensen met reuma hebben vaak beperkte energie en moeten daarom regelmatig afspraken afzeggen.
Uit opmerkingen en vragen van de deelnemende jongeren blijkt dat ze dat ontzettend vervelend vinden. Om ervoor te zorgen dat de deelnemers die druk tijdens dit project zo min mogelijk ervaren, wordt steeds nadrukkelijk aangegeven dat ze op ieder moment kunnen beslissen (tijdelijk) niet mee te doen. **Alles mag. Niets moet.**
En heel belangrijk: de bijeenkomsten zijn **online.**

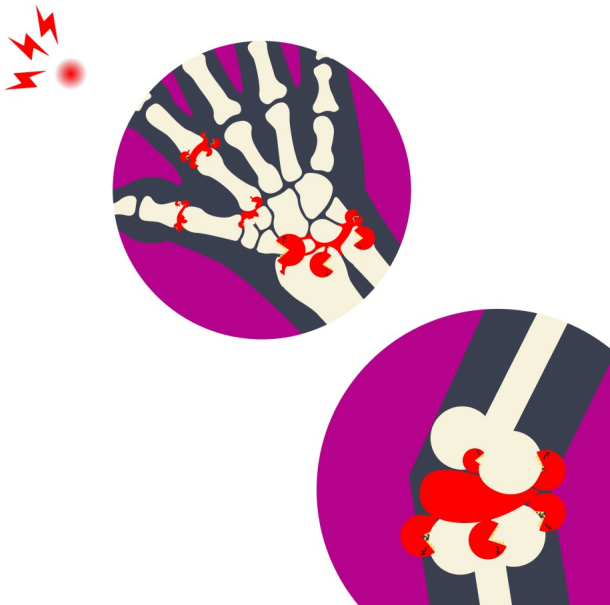

School

Steun vanuit school blijkt essentieel. Als die er is dan wordt school als positief ervaren. Helaas ervaren deelnemers weinig flexibiliteit en steun vanuit scholen. Eén van de jongeren zegt: 'Mijn leraren willen me gewoon niet helpen. Als ik de school daarover aanspreek, dan zeggen ze: we kunnen docenten niet dwingen.'
Deze passiviteit is herkenbaar voor de jongvolwassenen. Ze adviseren open te zijn over je reuma, ook al is dat moeilijk. Als je het vertelt, dan is er vaak meer begrip.
Lydia Braakman van Stichting Zorgeloos naar School vult aan: *'En je hebt ook rechten. Je kunt docenten wél dwingen. Het is geen vrijwilligerswerk. De school is verantwoordelijk voor een doorlopende leerlijn.'*

Werk

De bijeenkomst over werk zorgt voor stress bij de deelnemers. Iemand zegt: *'Voor nu is dat nog een te pijnlijk en te angstig gevoel.'*
Voor vragen over regelingen en uitkeringen wordt een professional van het UWV uitgenodigd. Die kan inderdaad feitelijk vertellen over regelingen en wetten. Maar de hoeveelheid informatie en de complexiteit van alle regels zorgt voor extra spanning bij de jongeren én jongvolwassenen.
De deelnemers merken op dat ze het fijner vinden om informatie te krijgen van een (nog iets oudere) ervaringsdeskundige; iemand die het al heeft meegemaakt.
Hieruit blijkt de meerwaarde van dit project. Praten met iemand die al in 'later' leeft helpt.

Vriendschappen

Het contact met vrienden blijkt voor veel deelnemers af en toe lastig.

Ik vind het heel lastig dat ik afspraken vaak op het laatste moment moet afzeggen omdat ik te moe ben. Ze weten dat ik ziek ben. En ik vertel wel dat ik moe ben of zo, maar ik weet niet zo hoe ik het anders moet verwoorden, zodat ze het snappen.

De jongvolwassenen herkennen deze worsteling:

Je bent steeds aan het dubben: zeg ik het af of niet? En als je het dan doet, dan baal je. Maar ik baal op zo'n moment meer van mezelf, eigenlijk. Een andere jongvolwassene vult aan: 'Het moeilijkste van reuma is niet het ziek zijn, maar het niet mee kunnen doen.

In deze laatste woorden schuilt misschien wel het grootste probleem van leven met reuma: je kunt niet altijd meedoen. Zowel op school, met werk als in je sociale leven. Dat blijft moeilijk. Ook als je ouder wordt. De ervaring van jongvolwassenen geeft dus niet altijd een zonnig, maar wel een eerlijk beeld van de toekomst.

Doorstart

De jongeren en jongvolwassenen zijn zo enthousiast over het project dat ze deze groep willen voortzetten. We gunnen natuurlijk veel meer mensen deze ervaring en vraagbaak. We nodigen (kinder)ziekenhuizen dan ook uit om meer mensen enthousiast te maken voor deelname aan 'Jouw ervaring, mijn toekomst.' De groep verwelkomt meer deelnemers, en meer diversiteit. We nodigen dan ook kinderen/jongeren en jongvolwassenenen uit met verschillende achtergronden en verschillende visies op de toekomst. Hoe groter en diverser de groep is, des te meer zullen mensen zichzelf kunnen herkennen in de verhalen en iets hebben aan de tips die gegeven worden.

Meer informatie? Mail naar: info@youth-r-well.com

Ik ben Bas, 14 jaar. Ik zit op scouting en hou van gamen (vooral FIFA) met mijn vrienden. Sinds mijn vierde heb ik jeugdreuma.

Toen ik heel klein was had ik vaak last van keel- en oorpijn. Uiteindelijk is dat reuma geworden. Ik heb JIA. Omdat ik zo jong was toen ik het kreeg, weet ik niet beter. Maar op school merkte ik soms wel dat het bij mij anders ging dan bij de rest. Ik was vaak moe, moest soms rusten en ik zat bijvoorbeeld op een aangepaste stoel. Gelukkig waren de kinderen in mijn klas wel lief. Al snapten ze ook niet precies wat er aan de hand was. Dat veranderde toen we ouder werden. Omdat ze me niet anders kenden dan met reuma, hoefde ik op de basisschool nooit iets uit te leggen. Dat was wel lekker, eigenlijk.

Middelbare school

Ik vond het dus wel spannend toen ik naar de middelbare school ging. Want hoe zouden ze daar op mijn reuma reageren? Ik besloot het maar meteen tijdens de kennismakingsdag te zeggen. Later heb ik er ook nog een presentatie over gegeven. Daardoor wist iedereen hoe het ongeveer is om reuma te hebben. Dat heeft goed geholpen. Niemand kijkt ervan op als ik bijvoorbeeld in een rolstoel op school aankom. Mijn vrienden vinden het zelfs wel leuk. Ze willen me vaak duwen. Niet altijd. Maar dat is niet erg.
Op school loop ik soms wel tegen dingen aan. Ik heb bijvoorbeeld moeite met schrijven. Daarom werk ik vaak op de laptop. En als ik erg moe ben is leren lastig. Het gaat dan het ene oor in en het andere uit. Ik sla daarom wel eens een toets over. Als ik het niet goed in mijn hoofd krijg, heeft het toch geen zin.
Ik heb ook veel last van mijn knieën en benen. Ik probeer ze niet te veel te belasten, maar dat lukt niet altijd, bijvoorbeeld bij scouting, of als ik ga skiën. Ik kan niet elke dag, de hele dag skiën, want dan worden mijn knieën heel dik. Ik hou daar rekening mee. Als ik iets wil gaan doen waar ik last van kan krijgen, dan doe ik andere dingen niet en ik plan voor- en achteraf rust in.

Jeugdreumavereniging (JVN)

Vanaf mijn zesde ben ik lid van de Jeugdreumavereniging (JVN). Mijn ouders hebben ons lid gemaakt, omdat ze een beetje wilden weten hoe dingen zouden gaan. De JVN organiseert regelmatig weekenden. Die zijn wel relaxed. Je gaat dan een beetje in zo'n huisje zitten en praten. We doen ook leuke activiteiten. Ik ga er graag heen. Het is fijn dat er andere mensen met reuma zijn. Alles gaat tijdens zo'n weekend net iets rustiger en je kunt ervaringen uitwisselen over je reuma. Ik heb er ook vrienden gevonden. We zien elkaar regelmatig. Ook buiten de weekenden van de JVN om.

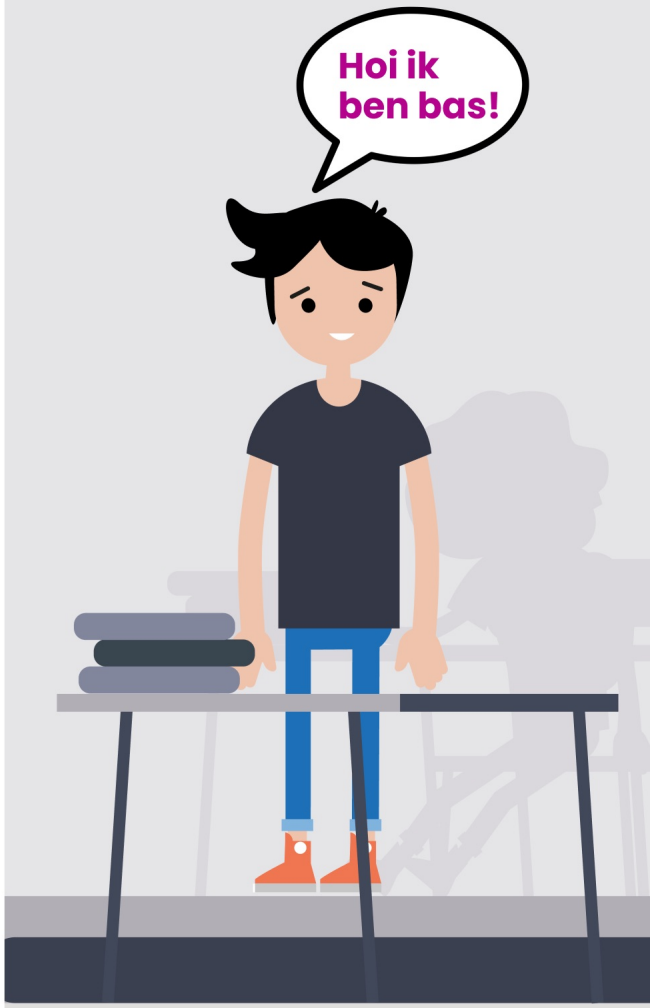

Jouw ervaring, mijn toekomst

Via de JVN hoorde ik over het project *Jouw ervaring, mijn toekomst*. Tenminste, mijn moeder had een oproep op Facebook gezien; je kon mee naar een escaperoom. Daar heb ik me voor aangemeld. Ik moet wel eerlijk bekennen dat ik toen niet precies wist dat het om een heel project ging. Het leek me gewoon leuk om die escaperoom te doen en een beetje te kletsen met andere mensen met reuma.
Pas toen we daar waren werd me duidelijk dat je vragen over de toekomst kon stellen. Ik merkte dat ik dat wel fijn vond, dus toen dacht ik: ik blijf er maar gewoon bij.

Online meetings

Na de escaperoom-dag hebben we elkaar alleen online gezien. Dat is qua energie wel handig. Je hoeft er de deur niet voor uit. Maar in het begin vond ik het best spannend om vragen te stellen tijdens de meetings. Ik ben één van de jongsten en ik ben niet iemand die meteen een heel gesprek begint. Online is het nog moeilijker om er doorheen te komen. Maar ik voelde me al snel op mijn gemak. We leerden elkaar ook steeds beter kennen. Daardoor werd het iets makkelijker om een vraag te stellen.
Mijn vragen gingen vooral over werk. Daar zat ik altijd al mee. Soms gaat het goed met de reuma, maar soms ook slechter. Dus, hoe zou dat gaan later?
Dat ik nu antwoorden heb op mijn vragen geeft me een zekerder gevoel. Ik kan best een baan krijgen. Het is fijn om de antwoorden te krijgen van oudere mensen. Zij hebben het al meegemaakt en weten dus hoe alles gaat. En omdat we met meerdere mensen zijn, hoor je ook meerdere ervaringen.
Het grappige is dat ik ook antwoorden kreeg op vragen waarvan ik niet wist dat ik ze had. Bijvoorbeeld over regelingen. Het is superhandig dat ik nu weet hoe dat ongeveer gaat.
Ik had trouwens niet verwacht dat ik tijdens de meetings zoveel antwoorden op mijn vragen over de toekomst zou krijgen. Ik dacht meer dat ik er misschien wel iets aan zou hebben, maar dit had ik nooit kunnen bedenken.

Animatiefilmpje

We willen in de toekomst graag verder gaan met dit project en met deze groep. Natuurlijk zou het heel leuk zijn als er nog meer kinderen en jongeren bijkomen. Daarom wordt er een animatiefilmpje gemaakt. Ik ben daar ook bij betrokken. Dat vind ik echt heel erg leuk. En het is leerzaam. Ik weet nu hoe dat gaat, zo'n filmpje maken. Ik had een idee voor het script en dat is uitgekozen. Ik had dus echt inbreng. Dat vind ik fijn. Ik voel me serieus genomen.
Ik ben nu één van de jongsten in de groep en stel dus mijn vragen aan de oudere jongeren. Als er jongere kinderen bijkomen, bijvoorbeeld tussen de acht en twaalf jaar, dan zou ik voor hen de oudere kunnen zijn. Ik zou hun vragen over de middelbare school kunnen beantwoorden. Dat lijkt me heel leuk.
Dus bij deze een oproep: Heb je vragen over de toekomst? Meld je aan. Hoe meer mensen er mee doen, hoe beter het wordt!

Meer informatie?
Zin om mee te doen?
Scan de QR code:

SCAN ME

Ik ben Lara, achttien jaar. Ik hou van dansen, ga regelmatig naar de sportschool en wandel graag in de natuur. Heel normaal dus allemaal. Maar sinds mijn zesde heb ik ook reuma.

Het viel mijn ouders als eerste op dat er iets niet klopte. Bij het spelen hield ik steeds mijn linkerhand bij me. Ik gebruikte hem niet. Zelf had ik dat niet echt in de gaten, maar mijn ouders vonden het vreemd. Via de huisarts werd ik doorverwezen naar het Wilhelmina Kinderziekenhuis (WKZ) in Utrecht. Daar werd na verschillende onderzoeken vastgesteld dat ik jeugdreuma heb.
Als klein kind kwam ik ineens in een grote onbekende wereld terecht, maar ik had daar niet zoveel moeite mee. Tenminste dat dacht ik.
Toen ik wat ouder werd merkte ik wel dat ik anders was dan mijn vriendjes en vriendinnetjes. Ik droeg bijvoorbeeld een brace en moest regelmatig naar het ziekenhuis. Maar wat er precies met me aan de hand was, begreep ik niet echt. Dat kwam pas veel later. Zo'n twee jaar geleden kreeg ik er mentaal last van. Ineens realiseerde ik me: *Hé, ik heb hier last van. Ik heb pijn. Ik heb reuma.*

Grenzen

Ik ben iemand die altijd maar doorgaat. Ik wil niet stilstaan. Dat zit gewoon in mijn aard. Maar dat zorgt er wel voor dat ik over mijn eigen grenzen heen ga. Sterker nog, ik kan die grenzen niet eens vinden. Ik kan heel ver gaan, mentaal bedoel ik. Te ver eigenlijk.
Als ik niet op tijd stop, dan krijg ik een reuma aanval. Tijdens zo'n aanval heb ik veel pijn en kan ik niet meer lopen. Het voelt alsof ik geen controle meer heb over wat ik doe. Ik ben zelfs een keer buiten bewustzijn geraakt. Mijn hele lichaam was heel druk met van alles bezig en ik kon het zelf niet meer bevatten. Ik kon niet meer communiceren. Mijn lichaam was helemaal op. Toen is er een ambulance gebeld. Dat heb ik als best wel heftig en eenzaam ervaren.

Praten

Ik vind het moeilijk om te praten over de reuma. Dat komt deels omdat ik mensen er niet mee wil lastigvallen. Maar ze begrijpen het ook niet. Er wordt al snel gezegd: 'Vervelend. Neem maar even rust. Ga een tijdje zitten. Dan komt het wel weer goed.' Dat is natuurlijk niet zo.
Toch heb ik gemerkt dat het goed is om er wel over te praten. Ik zit op scouting en ging mee op een zomerkamp. Dan ben je langere tijd samen. En zoals altijd bleef ik maar doorgaan. Ik kreeg daar een reuma aanval. Iedereen heeft toen gezien wat er gebeurde. Iemand van de leiding, die ook lichamelijke klachten heeft, begreep me. Sindsdien houdt zij me een beetje in de gaten. Af en toe zegt ze tegen me: 'Hé, let je wel een beetje op.' Eerder was er nooit iemand die dat tegen me zei.
In één keer voelde ik me niet meer helemaal alleen. Ik kan mezelf niet stoppen, maar dankzij anderen zie ik in dat rust nemen oké is. Soms herinnert iemand me er nu aan. Dan voel ik me veilig en gezien.

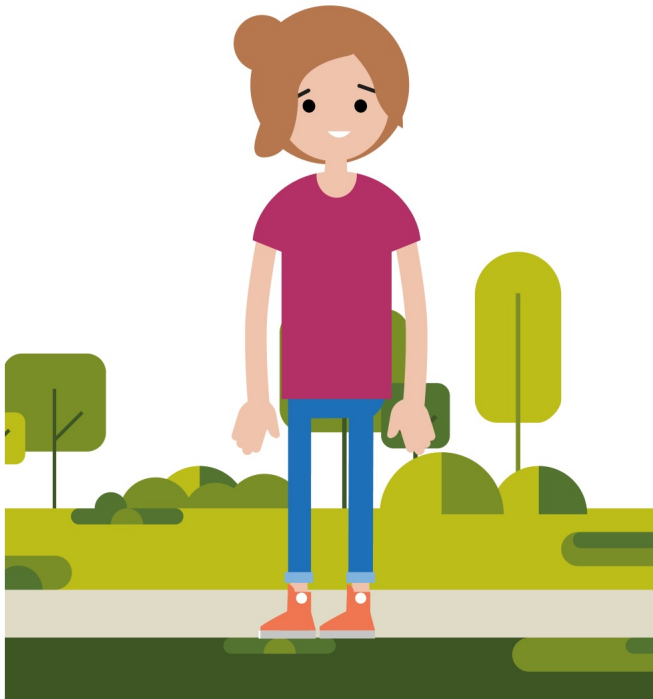

Jouw ervaring, mijn toekomst

De laatste tijd voel ik meer behoefte om te praten over de reuma. Dus toen ik een keer in het ziekenhuis was, vroeg ik mijn dokter of er ergens een plek was waar ik met andere jongeren met reuma kon praten. Hij gaf me toen een flyer waarop iets stond over een bijeenkomst. Omdat ik nog nooit gepraat had over mijn reuma, en zeker niet met mensen die het ook hebben, vond ik die bijeenkomst een beetje te spannend. Maar ik had gezien dat er een naam en telefoonnummer op die flyer stond. Ik heb hem bewaard. Een tijdje later dacht ik: Weet je wat, ik ga een appje sturen.
Dat heb ik gedaan. Ik vroeg hoe ik in contact kon komen met jongeren met reuma. En zo ben ik bij Mijn toekomst, jouw ervaring betrokken geraakt.

Tijdens de eerste online meeting waarbij ik aanwezig was, moest ik wel even wennen. Ineens sprak ik mensen die ook reuma hadden, die ook last hadden en die ook tegen dingen aanliepen. Er ging een hele wereld voor me open. Zo van: oh ik ben helemaal niet alleen! Ik heb het als helpend ervaren, maar ik vond het ook moeilijk. Opeens werd het echt en kwam het heel dichtbij. Eén keer moest ik na afloop van een meeting huilen. Het voelde even heel zwaar, omdat ik niet gewend was om erover te praten. Ik heb lang het idee gehad dat mijn reuma minder erg was dan de reuma van anderen. Dat mijn reuma er niet toe deed, zeg maar. Bijvoorbeeld omdat ik nooit in een rolstoel heb gezeten. Maar ik heb wel moeite met lopen soms en moet regelmatig naar het ziekenhuis. Ik loop tegen dingen aan.

Door de meetings weet ik nu: We hebben allemaal reuma. Misschien allemaal een beetje anders, maar we herkennen veel bij elkaar. En iedereen in de groep doet ertoe. Dat merkte ik helemaal toen een jongen aan mij vroeg: 'Lara, herken jij dat?' Toen had ik zoiets van; wauw, ik word erbij betrokken

Tenslotte wil ik dit nog even kwijt: Behalve reuma heb ik ook andere dingen. Ik heb een rugzakje zoals ze dat noemen. Dat maakte dat ik dacht dat je aan mijn verhaal niets zou hebben. Maar nu denk ik juist dat het goed is dat ik mijn verhaal deel. Want misschien herkent iemand zich erin.
Ik heb me een lange tijd erg eenzaam gevoeld. Ik dacht dat ik de enige was die naast de reuma ook nog last heeft van andere dingen. Ik wil niet dat dat iemand anders ook overkomt. Echt, je bent niet alleen! Maar wees er open over. Iedereen heeft het op een andere manier. En het mag er allemaal zijn.

Meer informatie?
Zin om mee te doen?
Scan de QR code:

SCAN ME

Ik ben Tim, 25 jaar, woon nog thuis en werk bij Jumbo. Ik ben fanatiek PSV supporter en ga naar alle wedstrijden. Vooral het kameraadschap met de andere supporters is me veel waard. Ik heb politieke ambities én ik ben voorzitter van Youth-R-Well (YRW). Een organisatie waarbij ik terecht kwam omdat ik op mijn zestiende de diagnose Bechterew kreeg.

Bechterew

Als kind had ik veel last van groeipijn. Toen ik dus pijnlijke gewrichten kreeg, dacht de huisarts meteen daaraan. Ik wist dat het iets anders was. Het voelde gewoon niet hetzelfde. Ik had vooral last van mijn handen, maar het trok rond door mijn hele lichaam. Ik ben blijven aandringen bij de huisarts: het is iets anders. Uiteindelijk is er onderzoek gedaan en na een jaar kreeg ik de diagnose Bechterew.
Aan de ene kant schrok ik van de diagnose. Reuma is niet niks. Ik zal hier mijn hele leven rekening mee moeten houden, realiseerde ik me. Maar ik voelde ook opluchting. Eindelijk wist ik wat er met me aan de hand was. Ik kreeg medicijnen en dat gaf me weer wat zekerheid voor de toekomst.

YRW

Niet zo lang na mijn diagnose ben ik voor het eerst naar een evenement van YRW gegaan. Ik merkte namelijk dat ik minder energie had. Als ik iets doe, dan wil ik het voor 110% doen. Dat lukte niet meer. Dat was voor mij heel confronterend. Bij YRW kon ik mijn vragen kwijt. En vaak was dan het antwoord: 'Oh dat heb ik ook gehad en daar hoef je je niet voor te schamen.'
Het gaf me het gevoel dat ik niet alleen was.
De events bij YRW zijn laagdrempelig en gewoon gezellig. Dus na die eerste keer ben ik bij alle events aanwezig geweest en uiteidelijk ben ik zelfs voorzitter van de stichting geworden.

Jouw ervaring, Mijn toekomst

Als voorzitter van YRW was ik vanaf de start betrokken bij Jouw ervaring, Mijn toekomst. Tijdens de eerste gesprekken over het project vond ik het lastig om een beeld te krijgen van wat het precies zou inhouden. Maar toen, na verschillende brainstormsessies, bleek dat het een soort praatgroep zou worden waarin jongeren vragen konden stellen over de toekomst aan jongvolwassenen, dacht ik: oh dit past heel goed bij YRW.
In het verleden zijn we namelijk al met zoiets bezig geweest. Maar in verband met bestuurswisselingen en Corona is het nooit van de grond gekomen. We hadden dit alsnog zelf kunnen organiseren, maar als YRW vonden we dat we beter konden aansluiten in plaats van tegen elkaar op te boksen. Samen sta je tenslotte sterker.

Bijdragen

Het idee dat je vragen kunt stellen over de toekomst aan iemand die ouder is dan jij, vind ik heel goed.
Ik leef letterlijk in de toekomst van de jongeren die nu 14, 15 of 16 zijn.
Als je kunt praten met iemand die nu net een opleiding afrondt of die net begint met werken, waarom zou je het dan aan een professional vragen die níet in deze schoenen heeft gestaan?
Ik heb het gevoel dat ik mijn bijdrage heb kunnen leveren in het beantwoorden van vragen. Vooral als het over communicatie ging. Ik zeg altijd: Wees er open over. Dan kan men er rekening mee houden. Als je het niet zegt, dan maak je het jezelf moeilijker.

Laagdrempelig

Ik ben open in dit project gestapt, maar ik heb er vanaf het begin wel voor gepleit dat het laagdrempelig zou zijn. Als je het heel zwaar maakt, dan voelen mensen zich alsof ze in een ziekenhuis zijn. Dat moet je echt voorkomen.
Ik wilde dat dit project luchtig en leuk zou zijn. En dat is gelukt.
Natuurlijk waren er wel zware momenten. Als iemand bijvoorbeeld een verhaal vertelt over pesten, dan is dat een zwaar verhaal. En dat moet je natuurlijk niet ontwijken. Maar we zijn er in geslaagd om het laagdrempelig te houden. Dat is ook wat we terughoren van de deelnemers. Zulke reacties, daar krijg ik kippelvel van. Dit is precies wat we wilden bereiken.
Jouw ervaring, Mijn toekomst is beter geworden dan ik had durven hopen. Mensen hebben steun bij elkaar gevonden en er zijn zelfs vriendschappen onstaan.

Toekomst

Nu gaan we de toekomst in. Ik heb er veel zin in, maar het is wel een grote en zware klus. Alleen met vrijwilligers van YRW kunnen we het niet draaiende houden. Ik ben dan ook blij dat ik al van een aantal deelnemers heb gehoord dat ze hier tijd in willen investeren.
Mijn hoop is dat Jouw ervaring, Mijn toekomst nog verder groeit en dat we zoveel mogelijk vragen van jongeren kunnen gaan beantwoorden en dat jongeren zelf de volgende stap kunnen zetten met de tips en tricks die ze bij de bijeenkomsten gekregen hebben.

Tot slot: twijfel jij of je vraag relevant is? Of ben je bang dat je vraag 'raar' is? Zoek dan contact met JVN of Youth-R-Well. Zij kunnen je meer informatie geven en je twijfels wegenemen. Want niks is raar en alles kan en mag besproken worden!

Meer informatie?
Zin om mee te doen?
Scan de QR code:

SCAN ME

Colofon

Een project van Jeugdreuma Vereniging Nederland in samenwerking met Youth-R-Well en Amsterdam UMC, afdeling Ethiek, Recht en Humaniora.

Auteur: Marlies Allewijn

Met dank aan: Anouk Hage, Bas, Casper, Corlinda Kievit, Desteney Knarren, Eva Vroonland, Jitske van Buren, Lara Borchers, Lisa Raaijmakers, Lotte Smedema, Maaike Hoogeweegen, Maud Wessels, Nathan Huijnen, Puck, Rashaan, Reza†, Sanne Stoffels, Tim van Helmond en alle andere kinderen en jongvolwassenen die anoniem hebben bijgedragen, Stichting Zorgeloos naar School, het UWV, kinderreumatologen en reumaverpleegkundigen uit o.a. het Amsterdam UMC, Universitair Medisch Centrum Groningen, WKZ Utrecht en Erasmus MC Sophia, Casper Schoemaker, Yvonne de Boer, Nadine van Lierop, Frans Duringshoff, Karijn Aussems, Jasmijn Obispo en Nicole Goedhart.

Meer weten of meedoen? Mail dan naar info@youth-r-well.com

Opmaak: ViewGlue www.viewglue.com

Dit project is mogelijk gemaakt dankzij een subsidie van ZonMw. Dossiernummer: 70-74200-98-810.

jeugd reuma vereniging nederland

Youth-R-Well·com jong & reuma

Amsterdam UMC University Medical Centers

ZonMw

JOUW ERVARING,
MIJN **TOEKOMST**